

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Alphio. 153.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ideo mihi videri eam semen præbuisse, illum autem subsecutum fuisse. Qui autem semen porrexit, is profecto eorum quæ exorta sunt, author habendus est. Ac proinde, cum omnes penè in deserto vitulum effecissent, quidam pœnas dederunt, hoc est ij fortasse, qui scelus auspicati fuerant, quidam autem veniam consecuti sunt, ij nempe qui per fraudem & imposturam illorum vestigiis institerant. Neque enim tam facinus ipsum exploratur, quam quâ mente perpetratum sit. Siquidem iudex ille etiam ad ipsas vsque cogitationes grafatur. Quamobrem ita statuo, quod Maria priore loco, Pontifex autem posterior collocatus sit, cum aliis in locis maritus priorem, vxor posteriorẽ locum obtineat, hoc non additamenti, sed afferendæ causæ gratia cõtigisse. Siquidem scemineum genus magna ex parte loquax & curiosum est. Eoque etiam factum est, vt pœna in eam constituta sit. Nam alioqui, eum Scriptura reliquis in locis Aaronem anteposuisset, hoc loco eum minimè postposuisset, nisi causam afferre voluisset.

Alphio. 153.

Etsi, vt scribis, Zosimus prædatorij agminis dux est, & eorum qui plebem deuorât, ἔξαρχος, & eorum, qui ignauè & negligenter viuunt, patronus, ac contra eorum, qui rectè munus vitæ suam administrât, insectator: at ego tamen non hunc solum accuso, verum etiam Palladium & Maronem, qui subsidiariam, vt aiunt, ipsi operam præbent, suamque potentiam aduersus proborum virorum lenitatem morumque suauitatem instruant. Etenim hi sunt, qui istius improbitati comparant, nec eam extinguere patiuntur, verum nefariam hanc & execrandam mercedem persolunt simul & accipiunt. Siquidem tuendis improbis hoc se assequi putant, vt ipsimet muniantur: & probis oppugnandis victoriam sese adepturos sperant. At Deus, qui & improborum odio commouetur, & proborum amore flagrat, hæc minimè laturus est.

κακείνον ἐπιπολεθῆκεται. ἔδὲ τὸ ἀπὸ
μα ὠδύχων, τῆς φύσιν διλογοῦ
αἶπος. διὸ καὶ πάντων χεῖρον μοχο-
ποιήσαντων ἐν τῇ ἐρήμῳ, πινὲς μὲν ἔδο-
σαν δίκην, οἱ κατάρξαντες ἴσως τῆ
πλοῦματος. πινὲς δὲ σωεργώθησαν,
οἱ καὶ ὠδύλοισιν καὶ ἀπάτιν ἀκο-
λαθήσαντες σκείνοις. οὐ γὰρ τὸ γεγε-
νημένον ποσοδοῖ, ὅσον ἡ γνώμη, μεθ
ἧς γένηται, βασιανίζεται. χωρεῖ γὰρ
ὁ κριτὴς καὶ μέγεις ἐνοιοῖν. οἶμαι οὖν
ἐπὶ σωπετάχθαι μὲν τῷ Μαρίῳ,
ἔσωπετάχθαι δὲ τὸν ἀρχιερέα ἐν τοῖς
ἄλλοις σωπετάχθαι μὲν τὰνδρος,
ἔσωπετάχθαι δὲ τῆς γυναικὸς, ἢ
καὶ ὠδύξῃσι γίγνηται, ἀλλὰ κατὰ
ἀπολογία. λάλον γὰρ, ὡς τὰ πολλὰ,
τὸ γυναικεῖον γένος καὶ ἀφιέρρον. διὸ
καὶ Ἰσὼς ἀπητήθη, ἐπεὶ ὄσα ἐν
τοῖς ἄλλοις ἀπασὶ σωπετάχθαι τὰ Αα-
ρῶν, ἐν ταῦθα αὐτὸν ὑπέταξεν, εἰ μὴ
ἀπολογία ἠθέλησεν.

Alphio. 153.

Εἰ καὶ, ὡς γέγραπται, Ζώσιμος τῶ
ληθρικοῦ εἴρους ἐστὶ κορυφαῖος, καὶ τῆς
δημοδορῶν ἔξαρχος, καὶ τῆς ῥαθύμιας
βιοῦται σιμῆρος, καὶ τῆς ὀρθῆς
πολιτευομένων κατήγηρος. ἀλλ' ἐγὼ
ὄσα αὐτὸν μόνον ἀπάτιν, ἀλλὰ καὶ
Παλλάδιον καὶ Μάρωνα, τοῖς ὡς φα-
σι, συμασίζοντας αὐτῶν, καὶ τὸ σφῶν
δύαμιν καὶ τῆς τῆς ἐπιτεκῶν σφῶν
τιτος ὀπλιζοντας. σκείνοι γὰρ εἰσὶν
οἱ τῆς ῥαννίτες ἢ χακίαν, καὶ σβε-
δίνοισι μὴ συγχοροῦντες, ἀλλὰ τὸ ἐπά-
ρατοι ταῦτιν ἀπιδδοῖν παρέχοντες τε
καὶ λαμβάνοντες. τῶ γὰρ συγχοροῦν
τῆς φαύλης, συγχοροῦνται ἰσχυ-
σι, ἢ τῶ ἐκ πεπολεμῶσαι τοῖς φι-
λαρέτοις ἀείσομαι σωπεδοκῶσι.
ἀλλ' ὄσα οἷσθ' ταῦτα ὁ θεὸς ὁ μιστο-
γῆρος καὶ φιλάγαθος.

Alphio.